

— Карафинковъ, секретаръ въ министерство — и държи рѣчь въ митингъ противъ правителството?

Кардашевъ сега си припомни, че именно Карафинковия гласъ той чуваше, който му бѣше добръ познатъ.

— Та той съ този дързостенъ актъ подписва испяждането си! Това е гражданска доблестъ! Това е рѣдко!

Слава Богу — моятъ день нѣма да остане яловъ: азъ отъ тука отивамъ у дома съ едно вдъхновение, и го намирамъ тамъ дѣто не се надѣвахъ: въ крамолата на партизанскитѣ борби. Да, азъ видѣхъ една сила! Като Архимеда можъ да викнѣ: *намърихъ*.

XXVII

Една велика митингаджийка.

Като си мислеше това, Кардашевъ силно желаше да се откопчѣе отъ тука; но отстѣпленieto бѣше невъзможно: пуховата възглавница се бѣ залѣпила по сичкия му грѣбъ — отъ врата до опашката — и го топлеше, и го нагрѣваше, и налѣгаше книжовника съ сжщата сила и неодържимостъ въ гърба, съ каквито вѣроятно и тя бѣше налѣгана. Кардашевъ погледна косвенно, безъ да се извърща, за да разбере кой му бѣще съсѣдъ. Мѣрна му се тъменъ женски шалъ и рокля задъ него. Значи, на митинга имаше прѣдставителка и отъ красния полъ! Лицето на съсѣдка си не видѣ, — стори му се неловко да се извърща за тая цѣль. Сега вече натискътъ на пуховата възглавница се отрази съвсѣмъ съ ново ощущение на него: една струя отъ сладкъ трептежъ мина прѣзъ сичкия му грѣбначенъ мозъкъ. Кардашевъ въ съзнание сжщността на тая пухова възглавница пламна въ новъ вжтрѣшенъ огънь; той направи отчаянно усилие и сполучи да се отмѣсти. Товава можъ да види добръ съсѣдката си. О чудо! Тя